

The Holy See

II. János Pál pápa

TREDECIM ANNI

motu proprio Immár tizenhárom esztendő telt el azóta, hogy boldogemlékű elődünk, VI. Pál, eleget téve a Püspöki Szinódus kérésének (vö. Felszólalás a Konzisztóriumon 1969. április 28-án, in AAS 61 [1969] 431-432), megalapította a Nemzetközi Teológiai Bizottságot. Eme csaknem három ciklus folyamán a szent teológia tudósai, akiket erre a szolgálatra meghívtak, nagy szorgalommal és bölcsességgel végezték munkájukat, és munkájuknak kiváló eredményeit mutatták fel. Ezért VI. Pál pápa és mi magunk is szívesen fogadtuk őket, hogy atyai buzdításunkat adjuk nekik, és kifejezzük irántuk nagyrabecsülésünket munkájukért és fáradozásaikért, melynek nagy része már ismert, mivel VI. Pál szándékának megfelelően publikálták őket. A Nemzetközi Teológiai Bizottság statútuma 1969-ben „ad experimentum” lett jóváhagyva (vö. AAS 61 [1969] 540-541). Jelenleg úgy tűnik, elérkezett az idő arra, hogy állandó és végleges formát adjunk neki, számot vetve az eddigi tapasztalatokkal, hogy a Bizottság még jobban tudja teljesíteni a rábízott feladatát. VI. Pál kifejezetten meghatározta ezt abban a beszédében, melyet az első plenáris ülésen tartott, megerősítve, hogy ezt az új bizottságot azért hozta létre, hogy „segítséget nyújtson a Szentszéknek és főképpen a Hittani Kongregációnak” (vö. AAS 61 [1969] 713ss). Péter és a többi apostol ténylegesen megkapta, mint ahogy az ő utódaik is a szent Hagyományban – és pedig a Római Pápa és vele együtt az egyház minden püspöke –, teljesen egyéni módon, a hiteles Tanítóhivatal feladatát és felelősségét, Jézus parancsának megfelelően: „Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek. S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig” (Mt 28, 19-20). A II. Vatikáni Zsinat, különösképpen a *Lumen Gentium* kezdetű apostoli konstitúcióban (vö. III. fej.), az egyház teljes Hagyományának fényében, ezeket a feladatokat a karizma névvel jelöli, melyek erőt, hatékonyságot és hitelességet adnak nekik. Mindazonáltal ez a sajátos hivatal a teológusoktól tanulmányozást és fáradozást kíván, akiktől magának VI. Pálnak a szavai szerint elvárják „a biztos segítséget... annak a hivatalnak a betöltéséhez, amit Krisztus bízott az apostolaira: »Menjetek tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket«” (vö. AAS 61 [1969] 715). Kívánatos, hogy ezt a segítséget a Nemzetközi Teológiai Bizottság tagjai megkülönböztetett módon és mintegy „intézményesen” nyújtsák. Ők ugyanis különböző nemzetekből származva és különböző népek kultúráját képviselve, jobban ismerik az új problémákat, melyek a régi problémák új köntösben való megjelenései is, és ezáltal jobban meg tudják érteni a mai ember kívánalmait és gondolkodásmódját is. Így nagy segítséget jelenthetnek abban, hogy a felmerülő problémákra mélyebb és ésszerűbb választ lehessen adni a Krisztus által kinyilatkoztatott és az egyházban áthagyományozott hit normája szerint. Ezért, miután mindent alaposan felmértünk, „motu proprio”-val és apostoli tekintélyünkkel, létrehozuk az új statútumot a Nemzetközi Teológiai Bizottság részére, és elrendeljük a következőket: 1. A Nemzetközi Teológiai Bizottság feladata az, hogy a nagyobb jelentőségű hittani problémákat tanulmányozza, különösképpen azokat, melyek új szempontokat tárnak elő, és hogy ily módon segítséget nyújtson az egyház Tanítóhivatalának, különösképpen a Hittani Szent Kongregációnak, amely mellé meg lett alapítva. 2.

A Nemzetközi Teológiai Bizottság elnöke a Hittani Szent Kongregáció bíboros prefektusa, aki azonban szükség esetén és egyes ülésekre delegálhat egy másik moderátort.³ A Nemzetközi Teológiai Bizottság különböző teológiai iskolák és nemzetek olyan tudósaiból áll össze, akik a tudományban, bölcsességben és az egyházi Tanítóhivatal iránti hűségben kiemelkedők.⁴ A Nemzetközi Teológiai Bizottság tagjait a Szentatya nevezi ki, akinek a Hittani Kongregáció bíboros prefektusa javasolja őket, miután meghallgatta a Püspöki Karok véleményét. A tagokat öt esztendőre nevezi ki, melynek leteltével újra meg lehet erősíteni őket. Összlétszámuk ne legyen harmincnál több, kivéve a kivételes eseteket.⁵ A Nemzetközi Teológiai Bizottság általános titkárát, a Bizottság bíboros elnökének javaslatára a Szentatya nevezi ki öt esztendőre, és a Hittani Szent Kongregáció konzultorainak testületébe tartozik. Az öt éves ciklus leteltével újra meg lehet erősíteni. Ajánlatos, hogy a bíboros elnök, mielőtt a Szentatya elé tárná az erre a hivatalra alkalmas személyek nevét, amennyiben lehetséges, tanácskozzon a Bizottság tagjaival. Az általános titkár sajátos feladata az, hogy szervezze a munkát, szétossza a Bizottság írásait mind az ülések folyamán, mind az ülések előtt és után.⁶ A bíboros elnök kinevez egy másod titkárt, aki segíti az általános titkár a rendes munkájában, s különösképpen felügyel a technikai és gazdasági szempontokra.⁷ A Nemzetközi Teológiai Bizottság plenáris ülését évente legalább egyszer össze kell hívni, ha ellenkező körülmények azt meg nem akadályozzák.⁸ A Teológiai Bizottság tagjainak véleményét írásban is ki lehet kérni.⁹ A tanulmányozásra szánt kérdéseket és témákat a Szentatya vagy a bíboros elnök határozza meg. Javasolhatják őket a Hittani Szent Kongregáció, a Római kúria egyéb dikasztériumai, a Püspöki Szinódus, a Püspöki Konferenciák is. Figyelembe kell venni azonban azt, amit a »Regimini Ecclesiae Universae« 136. pontja előír.¹⁰ A sajátos kérdések tanulmányozásának előkészítésére a bíboros elnök sajátos albizottságokat hozhat létre olyan tagokból, akik magas szintűen illetékesek az adott témában. Az ilyen albizottságok munkáját a bíboros elnök által kijelölt tag irányítja, hogy az általános titkárral való teljes egyetértésben az előkészített munkát a plenáris ülés elé vigye. Ezek az albizottságok rendszerint tíznél kevesebb tagot foglalnak magukba; sajátos és rövid ülésre Rómán kívül is összejöhhetnek. Tanácskozni lehet más, akár nem katolikus tudósokkal is. Azonban azok, akiket meghívunk erre a tanácskozásra, nem válnak a Nemzetközi Teológiai Bizottság tagjaivá. A munka befejeztével, valamint az ötéves ciklus végével az albizottságok mentesülnek a feladatuktól, de újabb ötéves ciklusra újra ki lehet nevezni, vagy meg lehet erősíteni őket.¹¹ Az eredményeket, melyekre a Nemzetközi Teológiai Bizottság a plenáris ülésen vagy a sajátos albizottságokban eljutott, mint ahogy – ha az szükségesnek tűnik – egyes tagok egyéni állásfoglalását a Szentatya elé tárják és átadják a Hittani Kongregációnak használatra.¹² Azokat a dokumentumokat, melyeket a Nemzetközi Teológiai Bizottság tagjainak többsége jóváhagyott, publikálni lehet, hacsak az Apostoli Szentszék részéről nem támadnak nehézségek. Azokat a szövegeket, melyeket általánosan hagytak jóvá, csak a Nemzetközi Teológiai Bizottság tagjainak személyes munkáiként lehet publikálni, de egyáltalán nem hordozzák magának a Bizottságnak a felelősségét. Ez a rendelkezés még inkább érvényes azokban az esetekben, melyekben előkészítő írásokról vagy külső tudósok véleményéről van szó. Ez a megkülönböztető minősítés világosan jusson kifejezésre a szövegek bevezetőjében.¹³ A Nemzetközi Teológiai Bizottság tagjai, a Bizottság által tárgyalt témákat illetően és számolva természetükkel és fontosságukkal, őrizték meg a vallási titkot, alkalmazkodva az úgynevezett hivatással járó titok körül érvényben lévő szabályokhoz. Azokat az anyagokat, melyeket a Hittani Szent Kongregációval való együttműködésbe tartoznak, mind közösségileg, mind egyénileg, a dolgok természeténél fogva, a Kongregáció sajátos titka fedi, vagyis a pápai titoktartás, amint azt az eme titokra vonatkozó instrukció előírja (vö. AAS 66 [1974] 89-92). Mindarról, ami ebben a „motu proprio” levélben elrendeltetett, úgy rendelkezünk, hogy legyen állandó, megerősített és lépjen életbe minden hatásával a folyó év október 1-jével, minden, sajátos említésre méltó ellentétes dolog ellenére is. *Kiadva Rómában, Szent Péternél, 1982. augusztus 6-án, a mi Urunk Jézus Krisztus színeváltozásának ünnepén, pápaságom negyedik évében.* **II. János Pál**

©Copyright - Libreria Editrice Vaticana